

การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล
ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป
(A COMPARATIVE STUDY OF THE PERSONAL, FAMILY,
AND SOCIAL FACTORS OF MALE JUVENILE OFFENDERS,
MALE JUVENILE RE-OFFENDERS,
AND MALE JUVENILE NON-OFFENDERS)

สุภัทรา ปกาลิทธิ์¹

ดร.กุลยา พิไลฐ์สังฆการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคม ของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายที่กระทำผิดและวัยรุ่นชายทั่วไป อายุ 14-18 ปี จำนวน 317 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง จำนวน 137 คน กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง จำนวน 80 คน และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 100 คน จากการทดสอบโดยใช้สถิติ MANOVA แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นทั้งสามกลุ่ม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Pillai's Trace = 12.384, $p < .001$; Wilks' Lambda = 13.713, $p < .001$; Hotelling's Trace = 15.062, $p < .001$; Roy's Largest Root = 28.811, $p < .001$)

¹ นักวิชาการยุติธรรมปฏิบัติการ สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม

- สังคมสงเคราะห์ศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

□ unna

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน มีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีอายุน้อยลงกว่าแต่ก่อน (วันชัย รุจนวงศ์, 2544) ทั้งในกรณีของการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ โดยมีอายุลดน้อยลงเรื่อย ๆ จาก 20 ปี เหลือเพียง 14-16 ปี (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2549) จากสถานการณ์การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ทวีความรุนแรงและเพิ่มจำนวนขึ้น เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งที่สังคมตระหนักและหันมาให้ความสนใจและหาแนวทางร่วมมือกันทุกภาคฝ่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อหาทางเยียวยา แก้ไขและฟื้นฟูเด็กที่กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดีสู่สังคมต่อไป อย่างไรก็ตามมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐนำมาดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ยังไม่อาจแก้ปัญหาพฤติกรรมและได้รับการฟื้นฟูให้กลับตนเป็นคนดีได้อย่างสมบูรณ์ เห็นได้จากสถิติคดีในปี 2549 มีเด็กและเยาวชนที่กลับมาก่อทำผิดซ้ำเป็นจำนวน 5,712 คน ซึ่งมีเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับจากปี 2540 ที่มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ 3,715 คน (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549) โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำที่เพิ่มขึ้นล้วนแล้วแต่ก่อคดีที่มีความผิดร้ายแรง ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งมีจำนวนรวม 3,511 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5 ของจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำทั้งหมด

ในปัจจุบันนโยบายของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้พยายามจำแนกรูปแบบและลักษณะการฝึกและอบรมให้แก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ แต่แนวความคิดดังกล่าวยังไม่สามารถนำไปปฏิบัติและดำเนินการได้อย่างจริงจัง เนื่องจากนโยบายในเรื่องนี้ยังไม่ชัดเจน บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ยังขาดความรู้ความเข้าใจถึงความต้องการเฉพาะเช่นลักษณะทางจิตใจ

และบุคลิกภาพ รวมทั้งความต้องการของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ อีกทั้งยังไม่มีหลักเกณฑ์ ระบบ และวิธีการปฏิบัติในการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่เป็นมาตรฐาน จึงทำให้ขาดแนวทางที่จะนำไปปฏิบัติในการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอย่างถูกต้องและตรงเป้าหมาย (สุดจิต เจนนพกาญจน์, 2547)

ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรในลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลครอบครัว และสังคมที่เป็นเหตุให้กระทำผิด โดยเฉพาะในวัยรุ่นชายที่กระทำผิดร้ายแรง ซึ่งความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจะนำไปสู่ การนำเสนอรูปแบบการแก้ไขและฝึกอบรมให้แก่เด็กและเยาวชนให้มีความเหมาะสมมากขึ้นเพื่อป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ อันจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนเอง รวมทั้งระบบการแก้ไขฟื้นฟูของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนและเป็นข้อมูลแก่ครอบครัว รวมทั้งหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและสังคมในการป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นชายต่อไป

■ วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคัดครั้งนี้ประกอบด้วยกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดร้ายแรงซึ่งในการศึกษาคัดครั้งนี้กำหนดว่าหมายถึง ความผิดในคดีฆ่าผู้อื่นพยายามฆ่า ทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต ข่มขืน และปล้นทรัพย์ และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไปจำนวนทั้งหมด 317 คน แบ่งเป็น 1) กลุ่มที่กระทำผิด ประกอบด้วยวัยรุ่นเพศชายอายุ 14-18 ปี ที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และถูกศาลพิพากษาตัดสินให้ฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรูณา บ้านอุเบกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี

และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา 2 จังหวัดชลบุรี จำนวน 217 คน แบ่งเป็นวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 137 คน และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 80 คน และ 2) กลุ่มทั่วไปประกอบด้วยวัยรุ่นทั่วไปเพศชาย อายุ 14-18 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และไม่เคยถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน นอกจากนั้นยังไม่เคยถูกหักคะแนนความประพฤติในเรื่องของการฝ่าฝืนกฎระเบียบในโรงเรียน จำนวน 100 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตัวแปรต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือประเภทของวัยรุ่นชาย แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1.1 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง

1.2 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง

1.3 วัยรุ่นชายทั่วไป

2. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล

2.1 ความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)

2.2 ความก้าวร้าว (Aggression)

2.3 ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy)

2.4 การใช้สารเสพติด

ปัจจัยด้านครอบครัว

2.5 ความผูกพันกับผู้ปกครอง

2.6 การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง

2.7 การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด

ปัจจัยด้านสังคม

2.8 การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

2.9 การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป สอบถามรายละเอียด

เกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน การใช้สารเสพติด สถานภาพ การสมรสของพ่อแม่ รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่ ประวัติสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำความผิด การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำความผิด ประเภทความผิดที่ถูกดำเนินคดี

แบบวัดความหุนหันพลันแล่น ใช้ประเมินการตอบสนองต่อสถานการณ์ของแต่ละบุคคลที่ขาดความยั้งคิด ขาดการควบคุมอารมณ์นำมาจากแบบวัดของ Whiteside และ Lynam ในปี 2001 โดยนำเฉพาะข้อกระทงในด้าน Urgency มาใช้ มีจำนวนทั้งหมด 12 ข้อ โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .83

แบบวัดความก้าวร้าว ใช้ประเมินอารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีเกี่ยวกับความก้าวร้าว ทั้งความก้าวร้าวทางกาย วาจา ความโกรธ และความเป็นปฏิปักษ์โดยผู้วิจัยดัดแปลงและแก้ไขจากแบบวัด ซึ่งพัฒนาโดยประภาศรี ปัญญาวิชิตชัย (2550) ที่แปลและเรียบเรียงจากแบบวัดความก้าวร้าว (Aggression Questionnaire) ของ Buss และ Perry (1992) มีข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .91

แบบวัดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ใช้ประเมินความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นในเรื่องความสามารถคิดการณ์ตามอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น และการสามารถมีอารมณ์ตามความรู้สึกของผู้อื่นได้ โดยข้อคำถามถูกพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะเป็นการสอบถามความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งอื่น ผู้วิจัยพัฒนาและดัดแปลงแบบวัดนี้จากแบบวัดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy scale) ของ Caruso และ Mayer (1998) โดยนำเฉพาะมาตรย่อยในด้าน Suffering หรือความร่วมรู้สึกถึง

ความเจ็บปวดและทรมานของผู้อื่นมาใช้ มีข้อกระทงรวมทั้งหมด 10 ข้อ โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .80

แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ใช้ประเมินระดับความรักความผูกพัน และสัมพันธ์ภาพที่กลุ่มตัวอย่างมีกับผู้ปกครองภายในครอบครัว นำมาจากแบบวัดของ Parker, Tupling, และ Brown (1979) จำนวนทั้งหมด 12 ข้อโดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .83

แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ใช้ประเมินการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการควบคุมดูแลของผู้ปกครองใน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การควบคุมดูแลของผู้ปกครองในด้านกฎระเบียบของบ้าน ด้านกิจกรรม และด้านความสนใจกิจกรรมของลูกและเพื่อน โดยนำมาจากแบบวัดที่ ฮิตนาถ ลิมอรุณ (2549) แปลและเรียบเรียงจากแบบวัดของ Wight, Williamson, และ Henderson (2005) มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อโดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .89

แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ใช้ประเมินแนวโน้มที่กลุ่มตัวอย่างมีอิสระไม่คล้อยตามบรรทัดฐานที่เพื่อนกลุ่มต่าง ๆ ของตน สนับสนุนการกระทำผิดร้ายแรง โดยแบบวัดนี้ประเมินการรับรู้ความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม ไม่ว่าจะเพื่อนสนิท เพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนรุ่นพี่ และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังนั้น โดยดัดแปลงมาจากแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนที่ลิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ได้สร้างและพัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) โดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .93

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่

ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติ MANOVA และวิเคราะห์ตัวแปรแต่ละตัวในแต่ละกลุ่มด้วยสถิติ ANOVA จากนั้นทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (Multiple comparison)

3. เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data หรือข้อมูลแบบกลุ่ม ซึ่งได้แก่ การใช้สารเสพติด การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด ใช้สถิติ Chi-square แบบ Contingency

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมใน 9 ตัวแปร โดยปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น และการใช้สารเสพติด ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุ 14-18 ปี มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 16.82 ปี ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 41.01 มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 3,191 - 5,000 บาท ร้อยละ 47.00 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 66.88

2. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม แสดงดังตาราง 1 สำหรับการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรทั้ง 6 ตัวในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ MANOVA (Multivariate Analysis of Variances)

พบว่าค่าสถิติทดสอบ Pillai's Trace, Wilks' Lambda, Hotelling's Trace, Roy's Largest Root มีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัว ที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงว่าพบความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มในตัวแปรตาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ซึ่งก็พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน นั่นแสดงว่าวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำ

และวัยรุ่นชายทั่วไป มีลักษณะของความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

ตัวแปรตาม	ปกติ		กระทำความผิดครั้งแรก		กระทำความผิดซ้ำ		F
	M	SD	M	SD	M	SD	
ความหุนหันพลันแล่น	28.717	6.910	36.568	8.796	39.275	6.925	47.222***
ความก้าวร้าว	47.131	10.553	59.266	13.001	65.760	12.321	56.557***
ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น	40.000	4.621	38.177	5.703	39.275	4.666	3.798*
ความผูกพันกับผู้ปกครอง	47.870	7.384	44.748	7.373	44.590	7.795	6.207**
การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง	27.772	8.001	35.288	8.776	38.150	8.236	35.558***
บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน	8.477	10.837	1.230	21.165	-7.425	25.279	14.331***

- หมายเหตุ 1. Levene's test $F=3.997, p<.05; F=2.071, p>.05; F=3.645, p<.05; F=0.605, p>.05; F=1.145, p>.05$ และ $F=20.302, p<.001$
 2. Bartlett's Test of Sphericity Chi-Square = 1184.643, $p<.001$
 3. * $p<.05, **p<.01, ***p<.001$

จากนั้นผู้วิจัยเปรียบเทียบรายคู่ (Multiple-Comparisons) พบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำมีคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน สูงที่สุดมากกว่ากลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ Chi-square แบบ Contingency ในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data ได้แก่ การใช้สารเสพติด

การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำความผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำความผิด พบว่าตัวแปรทั้งสามมีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ (Multiple-Comparisons) พบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำ มีสัดส่วนการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำความผิดสูงที่สุดแตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z=3.220, p<.05; Z=5.537, p<.05$) และมีสัดส่วนการมีเพื่อนสนิท

ที่เคยกระทำผิดสูงที่สุดแตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z=3.584, p<.05; Z=17.025, p<.05$)

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าจากปัจจัยที่ศึกษารายงาน 9 ปัจจัย ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น การใช้สารเสพติด ความผูกพันกับผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ทุกปัจจัยมีความแตกต่างกันในวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งอาจอภิปรายผลการวิจัยตามปัจจัยที่ศึกษาซึ่งแบ่งออกเป็นสามกลุ่มได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

ความหุนหันพลันแล่น

ผลการศึกษาพบว่าความหุนหันพลันแล่นเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความหุนหันพลันแล่นสูงที่สุด ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ Caldwell (2002) ที่พบว่าการมีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่นหรือขาดการยั้งคิด (Impulsive behavior) จะเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำ และ Worling (2001) ที่ศึกษาวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับเพศจำนวน 50 คน อายุระหว่าง 12-19 ปี พบว่าลักษณะบุคคลที่มีความหุนหันพลันแล่น (impulsive) มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำทั้งในความผิดเกี่ยวกับเพศและการใช้ความรุนแรง นอกจากนี้ Caputo, Frick, และ Brodsky (1999) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางเพศและกระทำผิดในคดีทั่วไป เพศชาย 70 คน อายุ 13-18 ปี แบ่งเป็น ผู้กระทำผิดทางเพศ 23 คน ผู้กระทำผิดร้ายแรง 17 คน และ ผู้กระทำผิดทั่วไป

30 คน ยังพบว่า ผู้กระทำผิดทั้งสามกลุ่ม มีอารมณ์หุนหันพลันแล่นสูงกว่าเด็กและเยาวชนทั่วไป

ความก้าวร้าว

ผลการศึกษาพบว่าความก้าวร้าวเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความก้าวร้าวสูงที่สุดซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยของ Huesmann, Eron, Lefkowitz, และ Walder (1984) ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความก้าวร้าวในเด็กอายุ 8 ปี กับการกระทำผิดในคดีร้ายแรงเมื่ออายุ 30 ปี พบว่าระดับความก้าวร้าวช่วยพยากรณ์ความเสี่ยงต่อการกระทำผิดร้ายแรงต่อไปในอนาคต และภูมิพงษ์ ชุนฉนมณี (2547) ที่พบว่าการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการจำแนกประเภทการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น

ผลการศึกษาพบว่าความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีคะแนนความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยของ Ellis (1982) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีร้ายแรงกับคดีปกติ พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีร้ายแรงมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดร้ายแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างในปัจจัยความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง เมื่อเทียบกับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำอาจมีประสบการณ์ที่ผ่านความเจ็บปวด

ความทุกข์ทรมานมากกว่าวัยรุ่นอีกสองกลุ่ม เนื่องจากเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษให้อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมมาก่อนแล้ว ทำให้มีความเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นความร่วมมือรู้สึกในทางลบที่จะรับรู้ถึงความทุกข์ ความรู้สึกเศร้า และความเจ็บปวดทรมานได้ดีมากกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ทั้งนี้ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นก็มีไม่เพียงอย่างเดียวที่กำหนดการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น เนื่องจากยังมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบกัน เช่น วัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำอาจมีลักษณะบุคลิกภาพก้าวร้าว ขาดความยั้งคิด และขาดการควบคุมอารมณ์ แม้ว่าจะเข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่นมากเพียงใด ถ้ามีสิ่งเร้าหรือแรงปรารถนาที่ตนเองต้องการในระดับสูงมากกว่ายอมจะแสดงพฤติกรรมรุนแรงเพียงเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการโดยไม่ได้นิ่งถึงความรู้สึกของผู้อื่นในขณะที่ตนเองใช้ความรุนแรงก็เป็นได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามประเด็นนี้ยังขาดการทำความเข้าใจและจำเป็นต้องตรวจสอบผลการศึกษาหรือศึกษาในประเด็นนี้เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความกระจ่างในการศึกษามากยิ่งขึ้น

การใช้สารเสพติด

ผลการศึกษาพบว่าการใช้สารเสพติดเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกกับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการใช้สารเสพติดสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของลิทธิศักดิ์ วะนะชกิจ (2544) ที่พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะมีการใช้ยาเสพติดถึงร้อยละ 93.8 และ Zamble และ Quinsey (1997) ที่พบว่ากลุ่มผู้กระทำผิดซ้ำใช้สารเสพติดหรือแอลกอฮอล์มากถึงร้อยละ 80 หรือใช้ร่วมกันทั้งสองอย่างในชีวิตประจำวัน

ปัจจัยด้านครอบครัว

ความผูกพันกับผู้ปกครอง

ผลการศึกษาพบว่าความผูกพันกับผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและ

วัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความผูกพันกับผู้ปกครองต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Mak (1990) ที่ศึกษาเด็กชายและหญิงที่กระทำผิดร้ายแรงพบว่าเด็กที่มีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคงกับพ่อแม่ผู้ปกครองจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางผกผันกับการกระทำผิด ซึ่ง Franke (2000) ก็พบผลที่สอดคล้องกันว่ากรณีที่มีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคง (Secure attachment) ระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและลูก การที่ครอบครัวมีความรักความอบอุ่น จะมีส่วนทำให้การแสดงพฤติกรรมใช้ความรุนแรงและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นต่ำ

การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง

ผลการศึกษาพบว่า การควบคุมดูแลของผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงที่สุดซึ่งมีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดทั้งสองกลุ่มมีการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอาจเนื่องมาจากการควบคุมดูแลที่ศึกษานั้นได้รับการรายงานตามความรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชาย ซึ่งการรับรู้นี้เป็นที่ทราบกันดีว่าไม่จำเป็นต้องเที่ยงตรงเสมอไป หากแต่บิดเบือนไปได้เพราะปัจจัยต่างๆ อันรวมถึงปัจจัยส่วนบุคคลด้วย (Lussier, 2001) เป็นไปได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดนั้นมีความพยายามที่จะเป็นอิสระและหลบหลีกจากพ่อแม่ผู้ปกครอง และทำตัวนอกกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในครอบครัว ความพยายามนี้น่าที่จะก่อให้เกิดวัยรุ่นกลุ่มนี้รู้สึกว่าการควบคุมตนเองมากเป็นพิเศษ นอกจากนั้น เป็นไปได้ว่าวัยรุ่นที่เคยกระทำผิดและถูกควบคุมตัวไว้ในสถานแรกรับ เมื่อถูกปล่อยตัวกลับไปอยู่ที่บ้านกับพ่อแม่ผู้ปกครอง พ่อแม่ผู้ปกครองเหล่านั้นอาจจะ

ควบคุมกดดันความประพฤติส่วนตัวของวัยรุ่น เหล่านี้มากยิ่งขึ้นก็เป็นได้ ประกอบกับการอบรมเลี้ยงดูแบบ Authoritarian parenting หรือการเลี้ยงดูที่เข้มงวด และให้ออกาสในการโต้เถียงหรือตัดสินใจน้อยมาก จะทำให้วัยรุ่นที่อยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครองแบบนี้ มีความวิตกกังวลและล้มเหลวในการทำกิจกรรมต่างๆ เรียนรู้ที่จะไม่ควบคุมตนเอง ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กขาดทักษะทางสังคม ไม่รู้จักกฎ ระเบียบภายในสังคม และอาจกระทำผิดได้ในท้ายที่สุด

การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด

ผลการศึกษาพบว่า การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับ Baker และ Mednick (1984) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้กระทำผิดชายชาวสวีเดนที่ถูกจับในคดีร้ายแรงซึ่งมีพ่อที่ไม่เคยมีประวัติกระทำผิดกับกลุ่มผู้กระทำผิดในลักษณะเดียวกันที่พ่อมีประวัติกระทำผิดและถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง พบว่าชายที่มีอายุระหว่าง 18-23 ปี ที่พ่อเคยกระทำผิดจะกระทำผิดในคดีร้ายแรงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พ่อไม่เคยกระทำผิดมาก่อน เช่นเดียวกับ Paolucci, Violato, และ Schofield (2000) ที่ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดซ้ำ พบว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวที่มีประวัติเคยกระทำผิดจะมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้น

ปัจจัยด้านสังคม

การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

ผลการศึกษาพบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดสูงที่สุด ซึ่งสอดคล้อง

กับผลการศึกษาของ ลักขณา แก้วตระกูล (2544) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 430 คน พบว่าการคบกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ Caldwell (2002) ที่พบว่าการคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายจะมีส่วนเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน และเรื่องชัย เรื่องไพศาล (2543) ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 169 ราย แบ่งเป็นเพศชาย 128 คน และเพศหญิง 41 คน พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

ผลการศึกษาพบว่า การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไป โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่ำที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ภูมิพงษ์ บุนณณมณี (2547) ที่ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนในความดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนปี 2547 จำนวน 1,000 คน พบว่าการคบหากกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายหรือมีลักษณะเป็นแก๊งค์อาชญากรรมตั้งแต่ในช่วงอายุน้อย และคบกันเป็นระยะเวลาานจะทำให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้เพื่อ อรับเอาค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อนมาปฏิบัติตาม และถ้ามีการคบเพื่อนที่กระทำผิดยิ่งมากเท่าใดเด็กและเยาวชนก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำมากขึ้น นอกจากนี้ อัจฉนา ลิมปิโพฑูรย์ (2522) ที่ศึกษาลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย

(บ้านกรูณา) อายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 200 คน ก็พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมจะมีการรวมตัวและเกิดการเรียนรู้ค่านิยมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการกระทำผิดโดยมองว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องดีหรือเป็นเรื่องปกติและมักปฏิบัติตามค่านิยมและบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนสนิทในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม

▣ รายการอ้างอิง

- อีตนาถ ลิ้มอรุณ. (2549). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาศรี ปัญญาวิชิตชัย. (2550). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมยกพวกตีกันระหว่างสถาบันของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, กรม (2549). *รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2549*. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน.
- ภูมิพงษ์ ขุนฉนวนมณี. (2547). *การวิเคราะห์จำแนกประเภทตัวแปรที่ผลต่อการกระทำผิดซ้ำและการบำบัดแก้ไขของเด็กและเยาวชน*. รายงานการวิจัย กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.
- เรืองชัย เรื่องไพศาล. (2543). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน: ศึกษากรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักขณา แก้วตระกูล. (2544). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันชัย รุจนวงศ์. (2544). *กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน*. *วารสาร Innocenti Digest: The UNICEF International Child Development Centre-Innocenti Centre*, 18-21.
- ลธิพิงค์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลธิศักดิ์ วนะชกิจ. (2544). *ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชน : ศึกษากรณีเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา*. *คูลพาท*, 49(3) (ก.ย.- ธ.ค. 2545), 109-134.
- สุดจิต เจนนพกาญจน์. (2547). *การนำการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนมาใช้ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน*. *เอกสารประกอบการประชุมกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, ประเทศไทย*, 23-37.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. (2549). *การจัดทำแผนพัฒนาฐานข้อมูลผู้กระทำผิดซ้ำ* (พ.ศ. 2550-2554). 12-17.
- อัชฌา ลิ้มไพฑูรย์. (2522). *ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกและอบรมศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรูณา)*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Baker, R. L. A., & Mednick, B. R. (1984). *Influences on human development: A longitudinal perspective*. Boston, MA: Kluwer-Nijhoff.
- Caputo, A. A., Frick, P. J., & Brodsky, S. L. (1999). Family violence and juvenile sex offending. *Criminal Justice and Behavior*, 26,

338-356.

Cardwell, M. F. (2002). What do we know about juvenile sexual reoffense risk. *Child Maltreatment*, 3(4), 291-302.

Caruso, D. R., & Mayer, J. D. (1998). *A measure of emotional empathy for adolescents and adults*. Unpublished Manuscript.

Ellis, P. L. (1982). Empathy: A factor in antisocial behavior. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 10, 123-134.

Franke, T. M. (2000). The role of attachment as a protective factor in adolescent violent behavior. *Adolescent and Family Health*, 1, 29-39.

Huesmann, L. R., Eron, L. D., Lefkowitz, M. M., & Walder, L. O. (1984). Stability of aggression over time and generations. *Developmental Psychology*, 20, 1120-1134.

Lussier, R. N. (2001). *Human relations in organization: Applications and skill-building*. New York: McGraw Hill.

Mak, A. S. (1990). Testing a psychosocial control theory of delinquency. *Criminal Justice and Behavior*, 17, 215-230.

Paolucci, E. O., Violato, C., & Schofield, M. A. (2000). A review of marital and family variable as they relate to adult criminal recidivism. In *Forum on Corrections Research* (1-92). National Foundation for Family Research and Education (NFFRE).

Parker, G., Tupling, H., & Brown, L. B. (1979). Parental bonding instrument (PBI). Retrieved January 2008, from <http://www.blackdoginstitute.org.au/>

Whiteside, S. P., & Lynam, D. R. (2001). The five factor model and impulsivity: Using a structural model of personality to understand impulsivity. *Personality and Individual Differences*, 30, 669-689.

Worling, J. (2001). Personality-based typology of adolescent sexual offenders: Differences in recidivism rates, victim-selection characteristics, and personal victimization histories. *Sexual abuse: A Journal of Research and Treatment*, 13(3), 149-166.

